

cykleinteresseret, rejste sig saa og spurgte: „Saa har jeg altsaa Ret til at føre en Cykle frit med?“ „Ja vel“, svarede Ingerslev, „det har De“. Det staar i Rigsdagstidenden. Oscar Hansen var glad over, at han kunde faa sin Cykle gratis med, men jeg, som altid har haft en lille Skavank paa Troen og særlig til den daværende Indenrigsminister — den nuværende holder jeg mere af, jeg har ogsaa mere Tro til ham, men det er dog ikke saa meget, at jeg vil opgive de Pligter, jeg som Rigsdagsmand har overfor mine Vælgere —, sagde til Oscar Hansen: Stil et Ændringsforslag, saa at dette kan komme ind i Loven. Han svarede mig: „Jeg maa dog tro paa en Ministers Ord. Naar det afgives for den lovgivende Forsamling, er det tilstrækkeligt for mig og min Cykle“. Det var det notabene ikke, og Cyklen kom aldrig gratis med. Den kører med for Betaling, og Betalingen er senere stegen. Det kan ikke nytte, at vi her vedtage en Lov i en vis Skikkelse og i Betænkningen blot ytre det Haab, at den elskværdige og dygtige Indenrigsminister skal give et Reglement, som begrænser Lovens Omraade, thi Ministeren er efter min Mening uberettiget til at begrænse en Lovs Omraade. Hvad en Minister kan gøre, er dette, at han kan udtale et Haab om, at saadan og saadan maa Loven blive forstaaet, men det har ingen Lovkraft.

Saa kommer jeg til den reelle Side af Sagen. Den foreliggende Sag er et Vidnesbyrd om det høje Standpunkt, hvorpaa de danske Ingeniører staa, ikke blot med Hensyn til videnskabelig-teknisk Uddannelse, men ogsaa med Hensyn til praktisk Evne, thi der er ikke nogen Tvivl om, at dette Lovforslag ikke er kommet dumpende ned fra Himlen, det er kommet fra Ingeniørforeningen og fra de dygtige Mænd, som have med Ledelsen af den her omtalte Anstalt at gøre. Alene dette, at de i en Række Aar have kunnet kalde den „Statsanstalt“, skønt det i Virkeligheden er en Privatanstalt, er genialt og saare dygtigt gjort. Jeg har aldrig næret nogen Tvivl om, at denne Statsprøveanstalt ogsaa var en Statsanstalt. Jeg har aldrig kunnet tænke mig Muligheden af, at det var et privat Foretagende. Det har været med fuld Ret, at den har kaldt sig saadan, thi Ingeniørforeningen har selvfølgelig ikke kunnet kalde sin Anstalt for en Statsanstalt uden at have erhvervet den formelle Berettigelse til det. Det er godt, det er fikst, det er

forretningsmæssigt gjort! Saa gaar den Forretning.

Men trods det, at det er en Statsanstalt, gaar den alligevel ikke i Længden. Den koster flere Penge, end den indbringer. Saa sige disse dygtige Videnskabsmænd og dygtige Praktikere: Det er ikke mere noget for os, det er lige akkurat en Forretning, som passer sig for Staten, den driver jo saa mange Forretninger, som ikke betale sig, den maa ogsaa føre dette her. Det er dygtigt gjort, og ved dette mindes man Leanders Ord: „Jeg priser din Kunst, Henrik!“ Jeg kunde tænke mig, at Repræsentanten for Statskassen føjede til, hvad jeg ikke følger til: „Du haver affilouteret mig en Dukat, Henrik!“

Disse Ord om den foreliggende Sag skulle tages i al Venskabelighed, thi det Foretagende, som vi her have med at gøre, er et godt Foretagende, skønt dette ikke har betalt sig for de private. Det ledes af dygtige Folk, og der er og vil i Fremtiden altid være dygtige Folk til Stede til at lede det. Men der er alligevel en noget betænkelig Side ved Sagen. Den næstforegaaende Sag paa Dagsordenen var om flere Departementschefer i Centraladministrationen, en stor Embedsforøgelse i Embedskontorerne. Det, vi her have, selv i den af Udvalget reducerede Skikkelse, er atter syv nye Embedsmænd, syv Embedsmænd, der skulle have Statslønning og drive Arbejde i Statens Tjeneste, det er ikke syv Ubetydeligheder, det er udmærkede Mænd, der her komme ind som Statsemployéer. Den, som skal gaa over til at lede Statsanstalten og altsaa gaa over til at blive Embedsmand, er den dygtigste Mand i Faget herhjemme! Det er heller ikke Smaalønninger, der er Tale om, det er almindelige Oberstlønninger, som kunne stige helt op til yngste Generalslønning. Det er ikke Smaating, det drejer sig om. Det er, som jeg sagde før, dygtige Folk, der ikke ere bange for at rose sig selv, og som ogsaa fortjene Ros. Thi jeg kan ikke tænke mig, at Lovforslaget saadan er sprunget helstøbt færdigt ud af Indenrigsministerens Pande, nogen Assistance har der nok været, og Indenrigsministeren har vel ikke fundet paa af sig selv at skrive i Bemærkningerne til Lovforslaget, at denne Anstalt er den bedst kendte og mest ansete Anstalt her i Landet. Ja, den er godt kendt og godt anset, men den mest kendte og bedst ansete? Vi have ogsaa andre Folk paa Bjerget, som baade ere godt kendte og godt ansete. Denne Anstalt, som Lovforslaget an-